

PS

ALLEHANDA OM VARJEHANDA

Avdelningen ber att få återinflyta i dubbelsidig form, denna gång med en satir och lite spridda bidrag.

Själv har avdelningsföreståndaren råkat kasta en blick i sin kalender och därvid uppdagat att den faktiskt håller på att ta slut.

Han håller sig fortfarande med en analog pappersalmanacka och blir således varnad i tid inför ett årsskifte med allt vad det innebär i form av omställningar och förhastade löften.

I föreståndartjället finns förvisso en anseelig samling av kalender-, adress- och/eller komihåg-program i mer eller mindre komplicerade varianter. (Sådana digitala almanackor måste vara lätta och roliga att programmera eftersom de numera medföljer snart sagt varje programpaket eller datortidskrift som föreståndaren införskaffar.)

Problemet är bara att han saknar den närmast preussiska självdisciplin som är själva förutsättningen för fitnessernas rätta användning.

Teoretiskt sett är ett kalenderprogram det mest praktiska en avdelningsföreståndare skulle kunna tänka sig för att inte missa en spaltlämning eller tappa en adress.

I praktiken har han emellertid inte haft tid att greppa den komplicerade uppläggnings av alla dessa adressböcker och komihåg-listor (vilket innefattar att rensa bort fält för ZIP-koder, »spouse» och liknande samt att dressera programmet ifråga att rätt hantera svenska postnummer), än mindre att de facto knappa in sitt dagliga liv i datorn.

Först härom månaden lyckades han å Internet påträffa ett program som är tillräckligt litet och finesslöst för att verkligen kunna användas.

Ur dunkel källa har föreståndaren fått ett klipp ur ett brev till Svenska Dagbladets ledarsida, som hänvisar till »flera källor, däribland Rikskvinnocentrum för kvinnor som misshandlats och våldtagits vid kvinnokliniken Akademiska sjukhuset i Uppsala». Vilket ånyo visar att konsten att rätt och med eftertanke utplacera attributen är en gammal pålitlig provosten för varje satsbyggare.

Avdelningen prövar att återkomma.

The 410 challenge cup

Resultaten från årets svenska riksmästerskap i hjärtinfarktöverlevnad har nyligen officiellt förkunnats. Tävligen väckte stort intresse i massmedierna, och från tävlingsledningen rapporterades om rekordhögt deltagande med 89 lag och totalt 75 000 deltagare. För att tillspetsa årets upplaga av tävligen bestämdes tävlingsreglerna först efter det att sista tävlande gått i mål. Detta, enligt tävlingsledaren, för att under tävlingens gång omöjliggöra bruk av otillåtna hjälpmedel.

Tävlingen sträckte sig över tre år, under perioden 1992–94, utan någon som helst klassindelning. Berättigade till deltagande var alla förekommande s k fyrahundrator. Dessa skulle analyseras och kartläggas mycket noggrant av sina respektive lag innan de fick tillstånd att delta i tävlingen. I förkontrollen skulle ingå kvaliteter som ekåge och analys av utvalda kroppsenzymer. Dessutom skulle deltagarna, innan de fick anmälas till tävlingen, helst ha haft ordentligt ont i bröstet och gärna i mer än 20 minuter. Därefter anmäldes de deltagande genom sitt lag till tävlingen under den godkännande koden »410». Det ryktades om att vissa lag anmälde flera deltagare än tillåtet enligt urvalskriterierna. Detta var något som tävlingsledningen visste om, men inte såg som nödvändigt att åtgärda, eftersom man visste att ju fler felaktiga anmälningar som inkom, desto större skulle spridningen i resultatlistan bli. Detta

var inte direkt önskat eftersom det skulle föra till ett större intresse kring resultatlistan. Dessutom hade tävlingsledningen anammat det olympiska motot om att »det viktigaste är inte att få en bra placering, men att delta». Därför välkomnades alla fyrahundrator utan någon som helst eftergranskning.

Tävlingsmomentet i mästerskapet var i princip att alla 75 000 deltagande skulle hålla sig vid liv längst möjligt. Den som stupade och befanns vara definerad död registrerades, och vinnaren i tävlingen blev det lag som efter vissa matematiska korrigeringar hade minst antal döda. »Är man död så är man», som tävlingsledaren fyndigt påpekade.

Tävlingens spelregler

För att få vara med i det utslagsgivande tävlingsmomentet, bestämde tävlingsledningen att man inte fick räknas som tävlande om man definierades som död redan i tävlingens inledning, närmare bestämt under de två första tävlingsdagarna. Man ansåg nämligen från tävlingsledningens sida att de som inte hann värma upp ordentligt förmodligen »gick i väggen» tidigt under tävlingen, och att detta skulle drabba lagen orättvist. Dessutom skulle möjlig inverkan av fördröjd transport till och från tävlingsarenan (rödljus, kö i tunnelbanan, trafikstockning eller väntan på barnen på dagis) kunna störa lagens uppladdning inför tävlingen. Utöver detta beslöts att utesluta dem som efter femtonde dagen fortfarande var med i tävlingen. Detta på grund av vissa misstankar om att de var övertränade, dopade eller rentutav inte alls var fyrahundrator. Stor irritation utbröt bland lagledarna då detta blev känt, eftersom alla hade coachat sina deltagare att hålla ut så länge som möjligt. Att det i alla år har förekommit döda i »410 challenge cup» har varit en del av lagens verklighet, men att utesluta vissa dagar av tävlingen var nytt för de flesta lagen. Som en av de irriterade lagledarna utbröt: »I den här tävlingen är det inte frågan om att överleva men att dö fort eller hålla sina deltagare igång till den 16:e tävlingsdagen!».

Utöver detta hade tävlingsledningen på förhand bestämt hur många deltagare varje lag *borde* ha med. Detta hade den med komplicerade matematiska metoder räknat fram, med hänsyn till befolkningsstrukturen och bosättningsförhållandena i den landsända som laget kom ifrån. En uträkning som av lagen antogs vara korrekt. Placeringen på resultatlistan beräknades därefter genom att dividera lagens verkliga antal tävlande med det förutbestämda beräk-

Invärtes fynd

I IPS nr 43/96 finns en bild där en man med skägg framträder på locket av en plåtask. Jörgen Holm från Kumla tror att det möjligtvis rör sig om Oskar II. Bilden har påträffats i matstrupan vid gastroskopi. Detta erinrar mig om min tjänstgöring som underläkare på odelat lasarett under min utbildning. Här var chefen kirurg, där fanns ingen internmedicinsk avdelning. Förlossning och kvinnosjukdomar rymdes inom kirurgin. Läkare och personal skulle bemästra alla sjukdomar. Tänk att detta är så nära i tiden, inte mer än 30 år sedan.

En patient kom in med blåskatar. På misstanke att han försökt manipulera genitalia, remitterades han till cystoskopi. Remissen löd: »Blyertspenna i blåsan?»

Svaret blev: »Ja. Faber nr 3.»

Lars Lidberg
professor